

то на съвършено-то слово Божіе, така и за несъвършено-то чловѣческо слово могат да бждятъ различни понятія. Ако бы всички-тѣ църковни учители бѣхж наистиннж новорождени чловѣци, то, навѣрно прѣпиранія-та щѣхж да ставать по мирни; но така, часто ся грыжяхж съ думы да замѣстятъ силж и животъ, всичко подаваше видъ, че сама-та Нѣмска църква ще стане една богословскж църквж.

И между народа станж явно че едно ново ученіе не прави още ново сърдце; и за това сами-тѣ Реформатори вече ся оплаквахж че въ исповѣдователи-тѣ на чисто-то ученіе, животъ-тѣ имъ е толкози малко съобразенъ съ исповѣдь-тж имъ. Лютеръ самъ намѣри че единъ истиненъ Христіянинъ е една рѣдкость. «Да благоволи Богъ,» каза той «най повече отъ насъ да бѣхме поне добри и благочестиви язычници, кои-то изпълнявать естественнй законъ.» Той ся оплаква и за лоше-то възпитаніе на дѣца-та отъ кое-то и произхожда «че има таквызи невѣжи и сурови хора между Нѣмскы-тѣ Христіяны, както ся почти не намиратъ между другы-тѣ народы, и че развратъ-тѣ прѣобладава на всякадѣ. Съ дѣца-та трѣбва да ся направи начало, ако искаме да стане по-добрѣ. — Единъ другъ писатель свършва свож-тж исторіж на 16-ый вѣкъ съ думы-тѣ: «Всичко-то между Христіяны-тѣ е несгласіе и недовѣріе; грѣхове-тѣ ся вѣскачихж до най-высоктъ степенъ, и никой не скърби вече за тѣхъ.» —